

Sygnatura akt I 1 Ca 234/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 03-07-2015 r.

Sąd Okręgowy w Koninie, I Wydział Cywilny

Przewodniczący: SSO Aleksandra Bolczyk

Sędzia: SSO Iwona Przyłębska-Grzybowska – spr.

Sędzia: SSO Iwona Złoty

Protokolant: p.o. sekr. sąd. K. G.

po rozpoznaniu w dniu 03-07-2015 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Słupcy

z dnia 16 marca 2015 r. sygn. akt I C 132/15

1. Oddala apelację.
2. Zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 90 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji apelacyjnej.

Iwona Przyłębska-Grzybowska Aleksandra Bolczyk Iwona Złoty

Sygn. akt I 1 Ca 234/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 marca 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I C 132/15 Sąd Rejonowy w Słupcy zasądził od pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki A. K. kwotę 3.038,10 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 20 maja 2014 roku do dnia zapłaty (punkt I wyroku) oraz orzekł o kosztach postępowania zasądając od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.319,15 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt II wyroku).

Apelację od powyższego wyroku złożyła pozwana zaskarżając go w części, tj. w punkcie I co do kwoty 959,40 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 20 maja 2014 roku do dnia zapłaty i w punkcie II rozstrzygającym o kosztach procesu w całości zarzucając:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 822 k.c. w zw. z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym

i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, iż powód jest uprawniony do domagania się zwrotu kosztów najmu w kwocie wynikającej z umowy najmu i faktu VAT, a zatem, że koszty te w całości pozostają w związku z kolizją zaś ich poniesienie było konieczne i ekonomicznie uzasadnione, podczas gdy koszty te nie mogą być uznane z uwagi na to, że szkoda w pojeździe była szkodą całkowitą, a podjęcie decyzji o dokonaniu naprawy samochodu stanowiło wyłącznie decyzję poszkodowanego, zaś skutkami zwlekania z przeprowadzeniem tej naprawy ponad czas technologicznie uzasadniony pozwany nie może być obciążony,

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez:

- uznanie, że naprowadzone przez powoda dowody, w szczególności przedłożona przez niego umowa najmu i faktura VAT były wystarczające dla wykonania rozmiaru szkody, w tym dla uznania, iż okres najmu pojazdu zastępczego w wymiarze 19 dni był uzasadniony i konieczny z uwagi na czas trwania naprawy uszkodzonego samochodu i niemożność korzystania z niego, podczas gdy strona powodowa w żaden sposób nie wykazała faktycznego czasu trwania tej naprawy, w szczególności tego, iż czas ten przekraczał normy czasowe przewidziane w kalkulacji naprawy sporządzonej przez pozwanego, tj. 3 dni,
- pominięcie, iż decyzja o dokonaniu naprawy uszkodzonego samochodu nie była przez poszkodowanego w żaden sposób uzależniona od stanowiska pozwanego co do sposobu kwalifikacji szkody oraz wypłaty odszkodowania, a w konsekwencji nieuwzględnienie, iż naprawa ta mogła rozpocząć się w pierwszym dniu przypadającym po dacie dokonania oględzin pojazdu, co istotnie skróciłoby konieczny czas najmu pojazdu zastępczego,
- uznanie przez Sąd, na podstawie bliżej niesprecyzowanych dowodów (odwołanie się „akt szkody”), iż wypłata odszkodowania za uszkodzony pojazd nastąpiła w inny terminie niż data wydania decyzji z dnia 7 kwietnia 2014 roku, podczas gdy z żadnego dokumentu zgromadzonego w aktach informacja taka nie wynika, zaś dyspozycja wypłaty wraz ze wskazaniem numeru rachunku bankowego zawarta jest w decyzji pozwanego wydanej we wskazanej wyżej dacie.

W oparciu o powyższe zarzuty apelująca wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w części, tj. w punkcie I w części poprzez oddalenie powództwa w zaskarżonym zakresie oraz w punkcie II w całości poprzez zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych w postępowaniu przed Sądem I instancji,
2. zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych w postępowaniu przed Sądem II instancji.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej spółki okazała się nieuzasadniona.

Ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego są prawidłowe, znajdują potwierdzenie w przeprowadzonych dowodach, ocenionych bez naruszania zasad swobody sędziowskiej, wobec czego Sąd Okręgowy przyjmuje je za własne i czyni podstawą niniejszego orzeczenia. Zastrzeżeń nie budzi też prawidłowość subsumpcji dokonanej przez Sąd I instancji i trafność zastosowania przepisów prawa materialnego.

Wbrew stanowisku apelującej Sąd I instancji nie dopuścił się żadnych uchybień, które musiałyby skutkować koniecznością zmiany, bądź uchylenia zaskarżonego orzeczenia.

Jako nieuzasadnione ocenić zatem należy wyeksponowane w petitum wywiedzionej apelacji zarzuty, które – pomimo ich kształtu – sprowadzają się w istocie wyłącznie do negacji oceny prawnej powództwa wywiedzonego przez A. K. i uwzględnienia go także za okres od dnia 7 kwietnia 2014 roku do dnia 13 kwietnia 2014 roku, bez podważania ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji.

Z uwagi zatem na kształt zarzutów apelacyjnych, a także wobec faktu nieprzeprowadzenia przez Sąd odwoławczy postępowania dowodowego, które zmieniałoby ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, w oparciu o treść normy art. 387 § 2¹ k.p.c. odstąpiono od szczegółowego referowania treści ustaleń faktycznych oraz rozważań prawnych Sądu Rejonowego przystępując od razu do oceny zarzutów zawartych w wywiedzionym przez uczestniczkę środka zaskarżenia, których to zarzutów nie sposób podzielić.

W tym miejscu zaznaczyć jednocześnie należy, że formułując zarzuty apelacyjne w sposób zaprezentowany w wywiedzionym środku zaskarżenia skarżąca popada w sprzeczność. Naruszenie bowiem prawa materialnego może nastąpić bądź poprzez jego błędną wykładnię – czyli poprzez mylne rozumienie treści określonej normy prawnej, albo poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, czyli poprzez błędne uznanie, iż do danego ustalonego stanu faktycznego ma zastosowanie dany przepis prawa materialnego, albo też odwrotnie, tzw. przepis, który winien mieć zastosowanie w danym stanie faktycznym – nie został zastosowany (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2001 roku, I CKN 102/99, publ. LEX nr 53129; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2004 roku, IV CK 208/03, publ. LEX nr 182074; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2009 roku, IV CSK 407/08, publ. LEX nr 511007). Skoro zatem skarżący kwestionuje ustalenia faktyczne, które są podstawą faktyczną zaskarżonego orzeczenia, to zarzuty dotyczące naruszenia prawa materialnego są przedwczesne. Takie zarzuty aktualizują się dopiero wówczas, gdy nie są kwestionowane ustalenia faktyczne.

Pomijając powyższe i odnosząc się ogólnie – z uwagi na lapidarność i brak rozwinięcia w uzasadnieniu apelacji – do zarzutu skupiającego się wokół negacji oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie stwierdzić należy, że w przedmiotowej sprawie nie doszło do naruszenia normy art. 233 § 1 k.p.c. Aby bowiem zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. okazał się skuteczny, strona powinna wykazać, jakich konkretnie dowodów sąd nie ocenił lub ocenił wadliwie, jakie fakty pominął i jaki wpływ pominięcie faktów czy dowodów miało na treść orzeczenia (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 5 września 2002 roku, II CKN 916/00, publ. LEX nr 56897). Nadto tylko rażąco błędna ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd może stanowić podstawę uwzględnienia takiego zarzutu przez Sąd odwoławczy.

W ocenie Sądu Okręgowego ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie pozostawała oceną wszechstronną i pełną, a nadto odpowiadała zasadom logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego. Sąd Rejonowy przedstawiony mu materiał dowodowy rozważył zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c., nie dopuszczając się naruszenia tego przepisu.

Przechodząc do kluczowej kwestii negowanej przez apelującą zważyć trzeba na wstępie, że Sąd I instancji trafnie wywiódł, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego obejmuje celowe i ekonomiczne uzasadnione wydatki m.in. na najem pojazdu zastępczego (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 roku, III CZP 5/11, publ. LEX nr 1011468).

W świetle powyższego za uzasadnione co do zasady uznać trzeba wystąpienie przez powódkę z żądaniem zwrotu wydatków poniesionych na pokrycie tych kosztów.

Jednocześnie Sąd Okręgowy w pełni aprobuje – jak już zaakcentowano na wstępie – stanowisko Sądu I instancji, że uzasadnionym i pozostającym w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą było odszkodowanie za okres najmu pojazdu zastępczego wynikający z przedłożonej faktury VAT i wynoszący 19 dni, tj. od dnia 25 marca 2014 roku do dnia 13 kwietnia 2014 roku.

Bezspornym jest bowiem, że skarżąca szkodę doznaną przez M. P. zakwalifikowała jako szkodę całkowitą, a zatem wążąc na zebrany w sprawie materiał dowodowy oraz ugruntowane już w judykaturze stanowisko, że przy szkodzie całkowitej odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 roku, III CZP 76/13) uznać trzeba, że zarzuty poniesione w wywiezionej apelacji pozostają w istocie bez wpływu na prawidłowość zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Z dokumentów zebranych w aktach sprawy, w tym w szczególności zeznań M. P. wynika, iż naprawa uszkodzonego samochodu zakończyła się około 20 kwietnia 2014 roku i trwała tydzień. Decyzja o wypłacie odszkodowania podjęta natomiast została w dniu 7 kwietnia 2014 roku, co w istocie wskazuje, iż do naprawy pojazdu przystąpiono dopiero po wypłacie przez apelującą odszkodowania.

Eksponowany i kontestowany zarazem w apelacji fakt naprawy pozostaje w ocenie Sądu odwoławczego bez znaczenia dla oceny tak skonstruowanego roszczenia. Nawet bowiem przy przyjęciu, że naprawa ta nie została dokonana – w świetle przytoczonego judykatu granice odpowiedzialności skarżącej za najem pojazdu zastępczego i tak obejmują czas niezbędny do nabycia innego pojazdu mechanicznego, który nie może zakończyć się wcześniej niż po upływie kilku dni od uzyskania odszkodowania.

W dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy brak jest wprawdzie dowodu kiedy (w jakim dniu) odszkodowanie zostało przez skarżącą wypłacone, niemniej – nawet przy założeniu, iż wpłynęło ono na rachunek bankowy poszkodowanego niezwłocznie, tj. w dniu wydania decyzji o przyznaniu odszkodowania, tj. w dniu 7 kwietnia 2014 roku, to i tak M. P. miał prawo do korzystania z pojazdu zastępczego przez następne 6 dni. Okres ten nie jest w ocenie Sądu Okręgowego nadmierny i oceny tej nie może niweczyć decyzja poszkodowanego o naprawie uszkodzonego pojazdu, nie zaś zakupie nowego.

Próba przeforsowania przez skarżącą, że poszkodowany winien bezzwłocznie po zaistniałym zdarzeniu podjąć działania mające na celu naprawę uszkodzonego pojazdu nie może więc odnieść zamierzonego skutku. Nawet bowiem ewentualna naprawa pojazdu marki B. nie mogła zostać podjęta bez uzyskania niezbędnych na ten cel środków. Mając natomiast na względzie fakt, iż decyzja o wypłacie odszkodowania podjęta została dopiero w dniu 7 kwietnia 2015 roku wcześniejsza naprawa nie była w ogóle możliwa.

Bez wpływu na ocenę rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego pozostaje także akcentowany możliwy czas naprawy technologicznej, skoro naprawa przedmiotowego pojazdu podjęta została dopiero po wypłacie odszkodowania, tj. po dniu 13 kwietnia 2014 roku, a zatem roszczenie objęte pozwem czasu owej naprawy w ogóle nie obejmuje.

Konkludując, stwierdzić należy, że wszelkie wywody skarżącej zawarte w wywiezionych przez nią środku zaskarżenia stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami i prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu orzekającego, stąd brak jest podstaw do wzruszenia zaskarżonego orzeczenia.

Wobec powyższych rozważań i z mocy art. 385 k.p.c. apelację pozwanego jako bezzasadną należało oddalić.

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 3 i art. 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowione z urzędu (Dz. U z 2013 r., Nr 490 j.t.).

Iwona Przyłębska – Grzybowska Aleksandra Bolczyk Iwona Złoty